

Pamir-
gebergte

PAMIR HIGHWAY FIETSEND OP HET DAK VAN DE WERELD

Leden van Le Champion sporten overal ter wereld. Al dan niet in clubverband. Jan Schuttert, onder meer lid van onze ledenraad, combineert maar liefst enkele malen per jaar zijn grootste passies, sport en reizen. “Niets mooiers dan fietsen in verre landen”, zegt hij. En dat is zeker van toepassing op zijn fietsreis door het Pamirgebergte in Tadzjikistan en Kirgizië.

tekst: Jan Schuttert | fotografie: Monique Satink

Jan: "Het Pamirgebergte, waarvan de hoogste top 7.495 meter meet, is een van de meest onherbergzame gebieden van de wereld. De natuur is er indrukwekkend. De Russen legden er een weg aan voor militaire doeleinden, maar nu wordt een deel daarvan gebruikt als transportader van en naar China. Een ader met slechts een paar vrachtauto's per uur. Wij, een groep van vijf mannen en vier vrouwen, fietsen de eerste dagen langs de Pamir rivier, die de grens vormt tussen Tadzjikistan en Afghanistan. Het is onwerkelijk om zo dicht langs dit verguisde land te fietsen. We fietsen geleidelijk omhoog tot we in Khorog, op 2.000 meter hoogte, aankomen. Khorog heeft 29.000 inwoners en is de hoofdstad van de autonome provincie Gorno-Badachsjan. Men streeft naar onafhankelijkheid. Van de spanningen waarvoor op internet wordt gewaarschuwd, merken wij niets. De meeste mensen behoren hier tot de Ismailia Islam, volgers van de Aga Kahn. Ze zijn vredelievend, goed opgeleid en heel gastvrij.

Na Khorog wordt het serieus hoger en gaan we in vier dagen naar Murgab, een

districtshoofdstad op 3.900 meter. Na Murgab gaan de vrachtauto's rechtsaf naar China en fietsen wij door omhoog. Nu zien we nog slechts af toe een auto.

We slapen in tenten of overnachten bij mensen thuis. En ook hier geldt een wetmatigheid die op meer plekken in de wereld geldt: hoe armer de mensen, hoe gastvrijer. In primitieve huizen met slechts een paar kamers, slapen wij op tapijten in hun slaapvertrekken en slapen de bewoners zelf tijdelijk in de woonruimte waar ook wordt gekookt.

De mensen leven hier voornamelijk van landbouw en veeteelt. Er worden jaks gehouden, een rundersoort dat op grote hoogte kan leven. De melk wordt voor boter gebruikt, de haren voor wol voor kleren en tenten en de mest als brandstof voor de kachels.

Dan is het tijd voor de hoogste top, de Ak-Baital-pas op 4.655 meter. De nacht ervoor slapen we op een paar honderd meter onder de pas bij een familie, in het enige huis dat we die middag zien. En ook hier ervaren we weer de warme gastvrij-

Gastvrijheid van een jong gezin.

heid van het gezin met jonge kinderen. De volgende morgen is het koud, de paar honderd meter naar boven zijn niet echt gemakkelijk. Buiten adem komen we aan op het hoogste punt van de pas. Daar is het uitzicht adembenemend mooi.

Er volgt een lange afdaling richting het blauw glinsterende Karakul-meer. Een van de hoogste meren ter wereld, waar de Russen op een eiland Duitsers tot jaren na de Tweede Wereldoorlog als krijgsgevangenen hielden.

De volgende dag volgt nog een pas van zo'n 4.300 meter richting de grens. Na een spectaculaire afdaling van ongeveer 25 kilometer tussen twee grensposten door 'no man's land', komen we aan in het groenere en welvarende Kirgizië. De grenzen zijn hier ooit getrokken door Stalin, die met zijn verdeel-en-heers-politiek de grenzen dwars door etnische groepen trok. Zo ook hier, met als gevolg dat de Kirgiezen, een nomaden volk, aan beide kanten van de grenzen wonen. Het fietsgedeelte van de reis eindigt in Osh, de tweede stad van Kirgizië. Ook in 2015 staat deze tocht op het programma van organisator Tropical Cyclist dat afsluit met de wervende tekst: zo fabelachtig mooi kan basic zijn!" ☾

Uitzicht vanaf de hoogste pas.